

ь.)
и дверми стукають
мібом, кланяють ся
сті.)

вельможний пане!
так старості. Цей
хо а потім каже
Просимо сідати;
несе? чи з-далека,
кі? може рибалки,

рибалки, і вольні
з землі турецької.
на. Я й кажу то-
ду? ходім лишень
Ходили, ходили,
гріч нам Іде князь,
такі речі: «Ей ви,
покажіте дружбу!
ця; не їм, не пю і
як би її достати.
уша ваша забажа,
ців, або тридевять
й треба. Пішли
усяюдах, і у Німеч-
дарства пройшли,
ажемо княю: «Що
ма? Ходім другої
хати не хоче. «Де
твах, в яких госу-
річ красної дівці,
і як раз у се село
Тут впять випала
ть, ну ходите; сьо-
апали. Певно, що
в хату та й сів у.

кімнату: тут і мусимо піймати; тут застряла наша куниця,
в вашій хаті красная дівця. Отсе-ж нашому слову
кінець, а ви дайте ділу вінець! Пробі, оддайте нашому
княю куницю, вашу красну дівцю! Кажіть же ділом:
чи оддасте, чи нехай ще підросте?

Хома (удас розгніваного). Що за напасть така?!
Відкіля це ви біду таку накликаєте? Галю! чи чувш?
Галю! порай же, будь ласкава, щоб мені робити з отсими
ловцями-молодцями?

(Галя виходить на середину світлиці, затримується
і спустивши соромливо очі, перебірає пальцями запаску.)

Хома Бачите ви, ловці-молодці, чого ви натворили?
мене старого з дочкою пристидили! . . . Гай-гай! так ось
же щоб ми зробимо: хліб святий приймаємо, доброго слова
не цураємося, а за те, щоб ви нас не лякали, буцім ми
передержуємо куницю, або красну дівцю, вас повяжемо.
Прийшов і наш черед до ладу слово прикладать. Ну,
годі-ж тобі, дочко, посупившись стояти; чи нема в тебе
чим сих ловців-молодців пов'язати? чувш бо, Галю? А
може рушників нема? може нічого не придбала? Не вміла
прясти, не вміла шити, — вяжи-ж, чим знавш: хоч мо-
туваком, коли ще й він є.

(Галя відходить до своєї кімнати і зараз вертається,
несучи на срібній тарелі два вишивані ручники. та кладе
на хліб, принесений старостами; потім підходить до
отця, кланяється низько й цілує руку; потім бере таріль
з ручниками й підносить старостам — найперше одному,
потім другому. Старости, взявши ручники, кланяються
Хомі.)

Староста. Спасибі-ж батькові, що свою дитину рано
будив і усякому добру учив. Спасибі й тобі, дівко, що
рано вставала, тонку пряжу прядла, придане придбала.

(Галя бере ручники і переважує через плече одному й
другому, потім відходить і неспіло споглядає на двері.)

Хома (до Галі). Догадася, догадася! Ти хочеш
і князя зв'язати. Нехай, завтра обоє його зв'яжемо. Бач,